

N:o 43.

Ank. till Riksd. Kansli d. 17 April 1863, kl. 1 e. m.

*Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 4) Utlåtande
N:o 9, i anledning af Första Kammarens protokolls-
utdrag, angående föredragningen af dess Tillfälliga
Utskotts Utlåtande N:o 11, om ändring af 20 § Jagt-
stadgan.*

För att, efter hvad det vill synas, vinna en säkrare kontroll öfver intyg, som meddelas för erhållande af stadgad belöning för dödade rofdjur, har Första Kammarerna beslutat att 20 § i nu gällande Jagtstadga skall erhålla följande förändrade lydelse:

“Vill någon erhålla sådan belöning, uppvisse roffogeln eller huden af rofdjuret för kronofogde, länsman, stadsfiskal eller skogs- och jägeritjensteman och tage hans intyg att roffogeln eller rofdjuret inom riket dödats samt att roffogelns fötter eller öronen af rofdjurshuden blifvit i hans närvaro afskurna. Vår Befallningshafvande ege ock förordna annan lämplig person att sådana intyg meddela, der det nödigt pröfvas. Den utfästade belöningen må hos närmaste kronouppbördsman eller Vår Befallningshafvande mot intygets aflemnande uppbäras.“

Ehuru Utskottet icke vill bestrida, utan fastmer har sig bekant att ofrivilliga misstag begåtts, och detta såväl af kronofogde och länsman som ordförande i Kommunal-styrelsen, tror Utskottet dock att den af Första Kammarerna antagna lagförändringen kan komma att medföra olägenheter, hvilka icke uppvägas af de beräknade fördelarne. Med fog torde kunna ifrågasättas om kronofogde, länsman eller stadsfiskal ega någon öfvervägande sakkännedom uti be-

mälda fråga, jemfördt med ordföranderne i Kommunal-styrelsen, i synnerhet sedan genom vederbörandes försorg utdelats tydliga planscher med beskrifningar öfver de djur, för hvilkas dödande pris blifvit utfäst. Ostridigt är att det nu öfverklagade stadgandet verkat ett riktigt utrotningskrig mot rofdjuren, i synnerhet hvad hökslägtet beträffar, hvilket haft till följd det nyttiga villebrådets förökande, och då anser Utskottet det icke vara ekönomiskt klokt att besluta stadganden, hvilka försvåra utbekommandet af belöningarne för dödade rofdjur.

Att det öfverklagade stadgandet för få år sedan blifvit lag och att sakkännenheten hos ordföranderne i Kommunal-styrelsen antagligen bör blifva större med tiden. torde utgöra ett ytterligare skäl för Utskottet att tillstyrka, det Andra Kammarerna icke måtte bifalla Första Kammarerna ifrågavarande förslag.

Stockholm den 17 April 1868.

På Utskottets vägnar:

G. C. Witt.

Reservationer:

af Herr *Witt*: "Jag finner icke det af Första Kammarerna gjorda förslag tillfredsställande, ehuru jag anser det vara bättre än nu gällande föreskrifter. Jag tror nemligen det icke vara förenligt med Statens säkerhet, att till en ensam persons samvetsgrannhet öfverlemna utfärdandet af betyg, på hvilka stora penningssummor kunna utbetalas, helst sednare tiders erfarenhet visat, att personer, som åtnjutit ett helt samhälles odelade aktning och förtroende, omsider befunnits vara samvetslösa bedragare. Likasom det fordom erfordrades sockenstämmas intyg, för att erhålla skottpenningar för dödade rofdjur, borde nu kommunalstämman eller åtminstone kommunalnämnden intyga förhållandet."

af Herrar *Åstrand* och *Widell*.
